

Delaxius
en de strijd om Aardtonius

Colofon

ISBN: 978 94 6365 885 0

1e druk 2026

© 2026, Sam de Jong

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Delaxius

en de strijd om Aardtonius

Sam de Jong

Dit boek is voor de begeleiding waar ik woon, bedankt voor jullie goede zorg.

Hoofdstuk 1

Het was donker, koud en hij had knallende hoofdpijn. Hij wist niet waar hij was, of hoelang het geleden was sinds hij hier terechtgekomen was. Het enige wat hij zich nog kon herinneren was dat Coronus Valor uit zijn graf was geklommen, iets had gezegd over Aardtonius en hem vervolgens, waarschijnlijk door een spreuk, in een lange slaap had weten te brengen. Hij had gefaald, dat wist hij maar al te goed. De taak die hij had gekregen van Merus was ook niet gelukt, de vijand had haar al eerder gevonden dan hijzelf.

Delaxius zuchtte, en staarde in het duister. Volgens Merus was hij nu de enige magiër die nog iets kon doen aan de heerschappij van Coronus, maar hij kon het uiteraard niet alleen. Hij had geen idee of Duyaros, Lucy en Rodarius nog leefden en kreeg gelijk een schuldgevoel. Door hem zijn ze dood, en anders zullen ze dat gauw zijn. Met zijn linkerhand veegde hij over de grond, waardoor hij merkte dat de grond uit steen bestond, wat dus betekende dat hij in een grot moest zijn. Ook merkte hij dat Merus' ring nog aan zijn ringvinger zat. *Degene die mij ontvoerd heeft, heeft niet zijn huiswerk gedaan*, dacht hij glimlachend, terwijl hij over zijn ring streek.

Hij stond op, en liep heen en weer. Zijn cel bleek verrassend ruim te zijn, want hij kon zeker tien meter lopen voordat hij bij de andere kant van de ruimte was. Plotseling liep hij tegen iets aan en hij voelde met zijn voet wat het kon zijn. Het leek erop dat het een lijk moest zijn, of een persoon die heel diep aan het slapen was, want hij gaf geen kik. Nergens was er een bron van licht en zijn ogen konden maar niet aan het duister wennen, dus moest hij alles op de tast doen. Had hij maar geleerd hoe je licht kon creëren zonder fakkel. Ooit had hij gelezen dat er magiërs waren die dat konden, maar dat

was voor zijn tijd, en zelfs voor Merus. Delaxius voelde zich schuldig en tegelijkertijd kwaad. Hij wist vrij zeker dat Merus zou hebben geweten dat Coronus Valors terugkomst niet tegen te houden zou zijn, en toch moest hij het proberen.

Uit frustratie ging hij met zijn handen door zijn haar en merkte daardoor dat het tot aan zijn schouders was gegroeid. Verbaasd door de enorme lengte wreef hij over zijn kin en ook daar groeide een flinke baard. *Dan moet ik hier al een lange tijd zitten*, peinsde hij. Hij liep weer heen en weer en ditmaal zag hij, in de verte weliswaar, maar het was er overduidelijk, een streep licht. Uit gewoonte ging zijn hand naar zijn rechterheup, waar zijn zwaard zat, en hij keek er niet van op dat dat weg was gehaald.

Voorzichtig liep hij naar het licht toe, en toen hij er was, zag hij dat het tralies waren, waar het licht doorheen kon schijnen. Eerst zag hij niets, maar nadat zijn ogen gewend waren aan het plotselinge licht, kon hij een handjevol bewakers zien. Hij wist niet precies hoeveel het er waren, maar ze zagen er zwaar bewapend uit. Sommigen hadden gifgroene mantels en anderen droegen zwarte mantels met een bronzen speer erin gegraveerd, wat hoogstwaarschijnlijk de Relikwie moest voorstellen.

Delaxius moest kuchen door het stof dat er ronddwarrelde, en daar had hij onmiddellijk spijt van. Vrijwel meteen stormden er een stuk of vijf bewakers naar zijn cel, en grepen naar hun zwaarden.

‘Kijk eens aan,’ zei de soldaat die het meest links stond en een zwarte mantel droeg. ‘Eindelijk is onze schone slaapster wakker geworden. Heer Coronus heeft lang uitgekeken naar dit moment.’

‘Zijn slaapspreuk was iets té krachtig volgens mij,’ zei de soldaat die het meest rechts stond en een gifgroene mantel droeg. ‘Hoelang is het wel niet geleden dat hij is teruggekeerd, vier jaar?’

Andere soldaten knikten bevestigend en Delaxius kon, ondanks de puntvormige helm die de soldaat droeg, een grijns ontdekken.

De soldaat die het eerst had gesproken liep weer weg, zodat er nu nog maar vier soldaten overbleven. Die keken hem aan alsof ze een geest zagen.

‘Wat is er?’ vroeg Delaxius. ‘Nog nooit een jongeman gezien?’

Hij werd genegeerd, en waarom wist hij niet, maar er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘Nu we hier toch allemaal zijn, kunnen jullie me net zo goed op de hoogte brengen van wat ik heb gemist tijdens mijn slaap.’

Delaxius leek beet te hebben, want een van de soldaten wilde net zijn mond open doen, maar precies op dat moment kwam de soldaat met de zwarte mantel weer teruggelopen. Hij had iemand bij zich. Het was zo te zien een belangrijke persoon, want alle soldaten die bij zijn cel stonden, maakten ruimte en brachten een saluut, en ze hielden pas op toen de persoon het teken gaf.

‘Zo, daar staan we dan, Delaxius.’

De persoon stapte nu volledig in het licht. Zoals Delaxius al een beetje vermoedde was het Coronus Valor die sprak. Hij zag er anders uit dan Delaxius zich herinnerde. Zijn haar was nu kort en helemaal grijs, terwijl het nog een beetje blond was toen hij hem voor het eerst gezien had.

Ook had Coronus Valor zijn baard laten staan – wat hem niet bepaald aantrekkelijk maakte – en die was eveneens grijs. Langs zijn linkerheup bungelde een lang zwaard, met op het uiteinde van het handvat twee doodskoppen. Delaxius had medelijden met de doodskoppen, want die moesten telkens die dikke vingers vasthouden.

‘Dat klopt. Ik heb begrepen dat je me in een lange slaap hebt gebracht?’ Coronus Valor grinnikte. ‘Dat heeft een van mijn bewakers je zeker wijsgemaakt?’

Delaxius trok een wenkbrauw op. ‘Wil je dan beweren dat het anders is gegaan? En dat een van je bewakers heeft gezegd hoelang ik heb geslapen.’

De soldaat die dat had gezegd, sloop ongemerkt in een hoekje, uit het zicht van Coronus Valor.

‘Ik begrijp dat je veel vragen hebt,’ zei Coronus na een tijdje. ‘Over een paar uur zal ik iemand naar je sturen, zodat je vervolgens naar mijn werkkamer wordt begeleid.’

Het bleek een half bevel te zijn, want alle soldaten keerden haastig om, waardoor alleen hij, Coronus Valor en de soldaat die de zwarte mantel droeg nog overbleven. Coronus wendde zich tot de soldaat. ‘Laat ons nog even alleen, wil je? Controleer de andere cellen, en als je dat gedaan hebt, ga de stad in om te kijken of de bevolking zich weer een beetje gedraagt.’

De soldaat boog zo diep, dat zijn helm van zijn hoofd afgleed, en hij raapte die met een rode kleur in zijn gezicht weer op. Delaxius kon het niet met zekerheid zeggen, maar er leek iets van angst in de ogen van Coronus te zitten. Coronus haalde een kruk tevoorschijn en ging zitten. ‘Laat me over één ding duidelijk zijn, Delaxius, als je ook maar denkt aan een poging om hier te ontsnappen, zal je lot veel erger zijn dan het nu is.’

‘Hoe bedoel je, dan het nu is?’

‘In mijn eerste jaar heb ik meteen je thuisland Zabiرو binnengeval-
len. Het land was nog geschokt door je mysterieuze verdwijning, en
toen ik de strijd had gewonnen, heb ik ze verteld dat ik je gedood
heb op de avond van mijn terugkeer.’

Delaxius wreef langs zijn slapen, in de hoop zijn hoofdpijn wat te verminderen, zonder succes.

‘We zijn dus in Zabiرو?’

Coronus Valor knikte.

‘Hoe heb je het voor elkaar gekregen om de bevolking te laten gelo-
ven dat ik dood ben?’

‘Je bent echt onderwezen door Merus Cornalidus merk ik, die is
ook altijd van de details.’

‘Merus leeft nog?’

‘Helaas wel ja, het is een moeilijke man om dood te krijgen, net als jij dat blijkt. Maar goed, we dwalen af. Ik heb het voor elkaar weten te krijgen om hun jouw lijk te laten zien.’

Het was even stil. Hoe had hij dat geflikt? *Misschien heeft hij iemand anders vermoord die erg op mij leek*, dacht hij. *En Merus had toch tot de winter te leven? Hoe kan het dan zijn dat die nog leeft?* In plaats van antwoorden had Coronus Valor hem alleen maar nieuwe vragen gegeven. Blijkbaar was het af te lezen op zijn gezicht, want Coronus klapte in zijn handen, stond op en liep weg. Hij ijsbeerde door zijn cel heen en dacht na over deze nieuwe informatie. Iedereen in Zabi-ro, waarschijnlijk heel Aardtonius, dacht nu dat hij dood was. Ook Duyaros, Rodarius en Lucy? Hij betrapte zichzelf erop dat hij aan haar dacht. Hoe haar zachte lippen de zijne raakten, die keer in het bos tijdens de queeste om Reagas Gabor te doden.

Zou Lucy nog steeds volhouden dat hij leeft, of heeft ze inmiddels geaccepteerd dat hij dood is, en is zij verdergegaan? Delaxius hoopte op het eerste, maar diep in zijn hart wist hij het antwoord wel. Hij wist wel dat ze geduld heeft, maar als Coronus Valor daadwerkelijk zijn lichaam heeft laten zien – wat hem nog steeds verbaasde hoe dat gelukt was – dan zal Lucy dat vast en zeker geloofd hebben. Opnieuw zuchtte Delaxius; hij staarde door de tralies en zag dat het langzaam donker werd, omdat het licht minder fel scheen dan eerst. Hij ging zitten en voelde weer met zijn voet aan de slapende persoon.

Hij hoopte maar dat de persoon sliep en dat er niet nóg iemand gedood was door Coronus Valor. Wat Delaxius begrepen had, was dat er vier jaren verstreken waren sinds de terugkeer van Coronus. Maar hadden de bewakers de waarheid verteld? Het konden er na-

tuurlijk meer zijn, of juist minder, en dat het slechts een jaar was. Delaxius schudde zijn hoofd. *In deze tijd is het niet goed om hoopvol te zijn*, zei hij streng tegen zichzelf.

‘Psst.’

Delaxius kon nog net voorkomen dat hij het uitschreeuwde van de schrik. Blijkbaar was hij zo in gedachten verzonken geraakt dat hij niet door had gehad dat er een bewaker bij hem was komen staan.

‘Psst,’ zei de stem nogmaals.

Delaxius ging wat dichterbij de tralies zitten, als teken dat hij de stem gehoord had.

‘Ik kan proberen je hieruit te krijgen.’ Het was een vrouwenstem, die beefde van angst.

‘Waarom zou je dat willen doen?’ fluisterde hij terug.

‘Omdat ik net zoals jij een einde aan Coronus Valor wil hebben.’

Het viel hem op hoe erg de haat in haar stem klonk, alsof ze die al heel lang opgekropt had, en nu pas eindelijk vrijuit mocht uitspreken.

‘Oké, stel ik geloof je, hoe wil je dit in vredesnaam voor elkaar krijgen?’

De soldaat frommelde in haar zak en haalde er een sleutelbos uit. ‘Ik ben hier de sleutelbewaarder. Noem het geluk, of stom toeval, maar ik beschik over de sleutels van alle cellen.’

Delaxius was onder de indruk van de dapperheid van deze vrouw.

‘Waar zijn we eigenlijk, is het waar dat we echt in Zabirow zijn?’

‘Er is zo veel wat je hebt gemist,’ zei de vrouw na een korte stilte.

‘Heer Coronus Valor had gelijk in zijn eerste regeerjaar Zabirow binnengevallen en Hare Majesteit Lucy Freyweyn weggejaagd uit haar positie, en is naar de inval nooit meer gezien.’

Hij slikte. ‘Is ze dus dood?’

‘Dat is wat veel mensen fluisteren, maar haar trouwe volgelingen houden vol dat ze ergens in Aardtonius verborgen zit.’

‘Is dat wat ze ook over mij denken?’
Bedroefd schudde de soldaat haar hoofd.

‘Nadat Coronus Valor je lijk heeft laten zien, heeft iedere inwoner van Zabiرو het nieuws doorgegeven aan wie ook maar luisteren wilde. Ik denk dat nu wij dit gesprek hebben iedereen in Aardtonius denkt dat jij dood bent.’

Plotseling hoorde hij zware, metalen voetstappen uit de verte komen, en zowel Delaxius als de vrouw zwegen onmiddellijk. De voetstappen kwamen dichterbij, en toen zei een stem: ‘Marina, ik wist niet dat het vandaag jouw beurt was om de gevangene te bewaken?’ ‘Ik wilde slechts even checken of alles nog in orde is, meneer.’

Marina deed alsof ze nog een keer goed de cel in keek en wilde daarna weggaan, totdat de man haar tegenhield.

‘Ik hoop je geen tweede waarschuwing te geven, heer Coronus heeft je al eens vergeven.’

‘Dat weet ik nog heel goed, meneer. Zoals ik al eerder zei, ik was slechts de cel aan het inspecteren.’

De man keek haar nog heel even aan en liep toen achterdochtig de grot uit. Marina wilde zijn voorbeeld volgen, maar draaide nog een keer om en fluisterde: ‘Zorg ervoor dat je gereed staat als ze je komen halen om naar de werkkamer van Coronus Valor te gaan. Wees bereid om te doden.’

Delaxius knikte, en daarna verliet Marina de grot, zodat hij alleen achterbleef. Zou het haar echt lukken om hem uit deze cel te halen? Hij betwijfelde het, maar nooit geschoten was altijd mis.

Hij ging weer zitten en sloot zijn ogen om nog even wat slaap te kunnen krijgen. Het volgende moment werd hij wakker geschopt door een ijzeren voet.

‘Word eens wakker! Heer Coronus heeft niet alle tijd van de wereld.’

Delaxius wreef in zijn ogen en zag dat er in zijn cel een fakkel was aangestoken. Dat gaf eindelijk antwoord op zijn vraag: de andere persoon in zijn cel bleek toch dood te zijn. Het bleek een jongeman te zijn, maar omdat die geheel onder de littekens en blauwe plekken zat, was dat moeilijk te zien. Zijn neus bleek gebroken te zijn voor zijn dood, want er korrelde opgedroogd bloed uit en hij stond in abnormale positie. Het was duidelijk wat de doodsoorzaak was: een diepe steekwond recht door zijn hart. Die arme jongen had nog dagenlang pijn gehad voordat hij stierf.

De bewaker hielp hem overeind en duwde hem naar de tralies toe. ‘Een beetje tempo mag wel.’

‘Doe eens rustig joh, de jongen is pas net bij kennis.’

Delaxius herkende de stem van Marina, die aan de andere kant van de cel stond.

‘Sinds wanneer heb jij sympathie voor de magiër? Je weet toch hopelijk wat hij allemaal heeft gedaan?’

Ze liepen langs Marina, die gebaarde dat ze nog even moesten wachten. Daarna deed ze de celdeur weer op slot en sloop ze achter de bewaker aan, zodat hij niks in de gaten had. Toen ze bijna bij de uitgang waren, het verbaasde Delaxius dat er niet meerderesoldaten de cellen bewaakten – niet dat hij klaagde – hoorde hij heel zachtjes een mes uit de schede van Marina schuiven.

Hij deed net alsof hij niks had gehoord en bleef voor zich uit staren. *Het is nu of nooit*, dacht hij wanhopig. Plotseling werd de grip om zijn polsen zwakker. Delaxius kon nog net voorkomen dat de bewaker op hem viel.

‘Trek snel zijn uniform aan en help me daarna met het wegslepen van zijn lijk.’

Zo vlug en zo stil als hij kon, trok hij het uniform aan, dat een paar maten te groot was, om vervolgens Marina mee te helpen met het wegslepen van het lijk.

Ze legden het lijk in zijn cel en deden de deur op slot. Samen liepen ze de grot uit, en hoewel Delaxius geen idee had waar ze naartoe moesten, leek Marina deze plek op haar duimpje te kennen. Onderweg kwamen ze telkens een groepje soldaten tegen, maar omdat hij vermomd was herkende niemand hem. Coronus Valor bleek inderdaad gelijk te hebben; ze waren in Zabirow, maar ook weer niet. Het voelde niet als zijn thuis. Overal waar hij rondkeek hingen groene vlaggen, en waar eerst allerlei mensen vrolijk op straat stonden te praten, waren nu alleen maar soldaten met groene mantels te bekennen. Ook waren sommige huizen afgebrand en her en der zag hij lijken verspreid over de grond liggen.

‘De tijd die jij hebt meegemaakt is er niet meer,’ zei Marina na een tijdje. ‘Nadat Coronus Valor de troon had overgenomen, kwamen er veel mensen in opstand. Het bleek een dwaze zet, achteraf gezien.’

‘En nu zijn ze te bang om uit hun huizen te komen,’ zei hij somber. Ze knikten en liepen verder over het stadsplein. Het was nu nacht, Delaxius zag dat de lucht bestrooid was met de mooiste sterren, en het was een volle maan. Ze waren bijna bij de uitgang van Berkosadus, toen er alarmbellen vanuit de cellen klonken.

‘Dat duurde langer dan ik gedacht had,’ mompelde Marina. ‘Kom, we moeten opschieten als we levend uit de stad willen.’

Delaxius volgde haar naar een steegje. Dat bleek net op tijd te zijn, want op de plek waar ze net hadden gestaan, renden nu de bewaker met de zwarte mantel en een handjevol soldaten.

‘Ik wist wel dat Marina iets in haar schild voerde! Waarom wilde ze anders per se met me mee?’

De bewaker schudde zijn hoofd en trok zijn zwaard. Tegen de ande-

re soldaten riep hij: 'Kam iedere steeg, herberg of waar ze ook verborgen kunnen zitten uit! Dood de sleutelbewaarder, maar breng de gevangene levend naar mij.' De soldaten renden vlug weg, en een moment later was het weer even stil.

'Ik heb een plan,' zei Marina, 'maar ik weet niet of je het leuk gaat vinden.'

Delaxius fronste, en gebaarde dat ze verder kon.

'Ik zal mezelf uitleveren aan Coronus Valor, zo heb jij meer tijd om Berkosadus te verlaten.'

Hij wilde protesteren. Na alles wat ze voor hem had gedaan, was ze ook nog eens bereid om te sterven? Marina leek zijn gezicht te kunnen lezen, want ze zei: 'Je bent echt precies zoals iedereen zegt. We kennen elkaar net, en nu al maak je je zorgen om mijn dood.' Ze zuchtte even, en vervolgde: 'Je moet nu even goed naar me luisteren, Delaxius, want we hebben niet veel tijd. Als je uit Zabirol bent, moet je naar een persoon gaan die Jessica Tirana heet. Zij is een verzetsstrijder die al een aantal jaar in het vak zit, en die je misschien verder kan helpen. Jessica woont in Elfodia, maar ik wil je wel waarschuwen voordat je daarheen gaat.'

Marina zweeg even en zei daarna: 'Ook Elfodia is niet meer hetzelfde land zoals jij het vroeger kende. Ze hebben een nieuwe koning, die Quince Robuur heet, en die is niets vergeleken met Nikúra Élorion.'

Ze legde vervolgens een hand op zijn schouder en deed voor het eerst sinds ze elkaar hadden leren kennen haar helm af. Ze was jonger dan Delaxius haar eerst had ingeschat, ze kon niet ouder dan dertig zijn. Ze had lang zwart haar dat in een knotje was geknoopt, en haar huid was zongebruind. Haar ogen waren grijs en ze had een paar sproetjes in haar gezicht, waardoor ze een beetje op Delaxius' zus leek, die dat ook had.

‘Ik wens je veel succes, Delaxius, en ik hoop dat de vrede ooit terugkeert in Aardtonius.’

‘Dat hoop ik ook, Marina. Ik zal nooit vergeten hoe je me hebt geholpen.’

Ze glimlachte opnieuw en, met nog een laatste blik naar hem verliet ze het steegje.

‘Hey stomkoppen, jullie zoeken mij toch, hier ben ik!’

De soldaten keken elkaar even verward aan, maar daarna trokken ze hun zwaarden en renden ze achter haar aan. Nu zag hij de kans om te ontsnappen uit de steeg. Tot zijn grote opluchting kende hij deze stad op zijn duimpje, want anders zou hij gegarandeerd verdwaald zijn geraakt in het donker.

Telkens wanneer Delaxius iets zag bewegen, verstopte hij zich vliegensvlug, om daarna weer verder te gaan. Hij vroeg zich af of Marina gepakt was, of dat ze toch wist te ontsnappen. Na een uur – waar hij normaal een kwartier over deed – bereikte Delaxius het einde van de stad.

Het bleek echter nog niet zo makkelijk om te kunnen ontsnappen: de poort werd bewaakt door tientallen soldaten en om het nog leuker te maken hadden ze een bergtrol weten te vangen, die met een enorme knuppel voor de brug stond. De bewakers hadden de poort opengelaten, want wie was er nu zo gek om de strijd aan te gaan met een vijf meter hoge bergtrol? Delaxius zuchtte. De enige manier om verder te kunnen was om de bewakers te doden en de bergtrol in de rivier te laten trekken, maar dan zou alles voor niets zijn geweest.

Hij hoopte maar dat de vermomming werkte en dat hij werd doorgelaten. Delaxius liep naar de poort en gaf een knikje naar een van de bewakers, alsof hij er al jaren bijzat. De bewaker groette hem te-

rug en vroeg: 'Waar ga je naartoe? We hebben eindelijk die verraadster te pakken. Dadelijk mis je nog haar executie.'

'Ik heb een taak gekregen van de commandant die ik onmiddellijk moet uitvoeren,' zei hij, en hij hoopte maar dat zijn stem niet beefde. De bewaker leek even diep na te denken, en gebaarde dat hij verder kon gaan.

Pas toen Berkosadus nog slechts een stipje was, kon Delaxius opgelucht ademhalen. Het eerste wat hij wilde doen, was dit uniform uittrekken. Hij had het er ontzettend warm in, het zweet drupte van zijn voorhoofd. Het was nog een lange reis naar Elfodia, en Delaxius hoopte maar dat die Jessie Tirana makkelijk te vinden was.